

မွေ့အမေးအဖြေများ

၇။ ခုတင်အကျင့်မြတ်၊ ခုတင်ကျင့်နေတာကို လူတွေကို ပြောကောင်းသလား

ခုတင်အကျင့်မြတ်

ဆရာတော် အရှင်မြတ်ဘုရား၊

တပည့်တော် မေးလိုတာရှိ၍ မေးခွင့်ပြုပါဘုရား။

မကြာမီက ဆရာတော်တစ်ပါး တပည့်တော်၏ မိတ်ဆွေအိမ်သို့ ကြွပြီး ညကျိန်းပါသည်။ ထိုဆရာတော်မှာ အသက် ကြီးပြီးမှ ဘုန်းကြီးဝတ်ပေမဲ့ အလွန် ဝိနည်း ဆောက်တည်ပါသည်။ ညအချိန်တွင် ကုတင်ပေါ်မှာ မအိပ်ဘဲ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကျိန်းတော်မူပါသည်။ ကျန်းမာရေးထိ ခိုက်မည်စိုး၍ ကုတင်မှာ ကျိန်းရန် လျှောက်သော်လည်း လက်မခံဟု ဆိုပါသည်။ ကုတင်ပေါ်မှာ မအိပ်ဘဲအကျင့်ကို ဗုဒ္ဓဘုရား ဟောပါသလား၊ သံဃာတော်တွေ ကုတင်ပေါ်မှာ မကျိန်းရဟု ဗုဒ္ဓ တားမြစ်ခဲ့ပါသလား၊ ထိုင်ကျိန်းရင် ဘယ်လို အကျိုးထူးတွေ ရရှိပါသလဲဘုရား။

ရိုသေစွာ ဦးတင်လျက်
တပည့်တော် လူမင်း

ဆိုရန်ရှိပါတယ်

မေးလိုတာ မေးနိုင်ပါတယ်။ ကြိုးစားပြီး ဖြေပေးမှာပါ။ ဆရာတော်တွေကို ဖူးမြော်တာဟာ မင်္ဂလာရှိလို့ သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ဆရာတော်တွေနဲ့တွေ့ရင် တရားနာခွင့်လဲရ၊ သိချင်တာတွေ မေးလျှောက်ခွင့်လဲရလို့ ကြုံတိုင်း သွားရောက် ဖူးမြော်ပါလို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။ အသက် လေးဆယ်နီး အရွယ်လွန်ချိန် ကျမှ ဘုန်းကြီး ဝတ်လာတဲ့ ရဟန်းကို 'တောထွက်'လို့ ခေါ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဗုဒ္ဓကျမ်းစာတွေကို ကျကျနန မသင်ဖူးခဲ့လို့ ဘုရားစာသင်မယ်ဆိုပြီး စာရေးတဲ့ ကံကုဆံ အလှူခံဖို့ ဘုရင်နန်းတော်ထဲ ဝင်ရဲတဲ့အထိ သတ္တိပြောင်ခဲ့တဲ့ တောထွက်ကြီး ဦးကျည်ပေ့အကြောင်း မြန်မာရာဇဝင်မှာ အလွန် ထင်ရှားပါတယ်။ ဆရာတော် 'အလွန် ဝိနည်း ဆောက်တည်ပါသည်' ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလွန်ကြည်ညိုစရာ ကောင်းသည်လို့ပဲ ဆိုရန်ရှိပါတယ်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်က ရဟန်းတွေကို ခုတင်ပေါ်မှာ မကျိန်းရဆိုတဲ့ တားမြစ်ချက်၊ ကုလားထိုင်မှာပဲ ကျိန်းရ မယ်ဆိုတဲ့ ပညတ်ချက် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမထ ဝိပဿနာကိုပဲ ရွပ်ရွပ်ရွံရွံ ကျင့်ကြံနေတဲ့ ရဟန်းတော် တွေနဲ့ အထူးသင့် လျော်တဲ့အတွက် ဗုဒ္ဓရှင်ပြုတော်မူတဲ့ ခုတင်အကျင့် (ကိလေသာနဲ့ အလိုရမ္မက်တွေ လျော့ပါးအောင် လေ့ကျင့်မှု) ၁၃ မျိုးထဲမှာ နိဗ္ဗာန်ရအောင် (ကိလေသာစိတ် အဖြစ်နည်းအောင် ထိုင်နေခြင်း) ဆိုတာ ပါပါတယ်။ ခုတင် အကျင့်ကြောင့် အနေအထိုင် ရိုးစင်းခြင်း၊ စိတ်တော်ဖြူစင် ခိုင်ကျည်ခြင်း၊ ရပြီး သမာဓိကို ခိုင်မြဲစေခြင်း၊ ဝိပဿနာပညာ ထက်မြက်လာခြင်းစတဲ့ အကျိုးတရားတွေကို ရရှိပါတယ်။

အကျင့်မြတ်ကို မကြွားပါခြင်း

တကယ့် ခုတင်ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မိမိခုတင်ကျင့်နေတာကို လူတွေ သိအောင် ထုတ်ဖော်ပြလေ့ မရှိပါဘူး။ အကျင့်မြတ်ဆိုတာ မိမိအတွက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မိမိကို အထင်ကြီးစေလိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် မိမိ ခုတင်ကျင့် နေတာကို လူတွေသိအောင် မလုပ်ကောင်းဘူး။ လုပ်ရင် မာယာ (လှည့်စားတာ) သာဠေယျ (ကောက်ကျစ်တာ)လို့ ခေါ်တယ်။ လူရှေ့မှာ မျက်စိကိုမှိတ် ငြိမ်ဆိတ် ဆိတ်နဲ့ စိတ်ထဲက ဣဿာ(မနာလို) မစ္ဆရိယ (ဝန်တို) လွှမ်းမိုးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပေါ့။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ 'မုဋ္ဌေသု လာဘတေ လာဘံ = လူပြိန်းတွေနဲ့ ပေါင်းရင် ဘုန်းကြီး လာဘ်ရွှင်တယ်' ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း နားလည်တဲ့ သဘာဝရှိတတ် ပါတယ်။ တရားစစ်သူကြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ အဘော်နဲ့ဆိုရင် 'လာဘ်ရဖို့အတွက် မရှူးသော်လဲ ရူးဘိသကဲ့သို့ လုပ်ပြတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး'လို့ ဆိုရမ လားပါဘဲ။ လာဘ်လာဘ ပေါများအောင် လုပ်တာနဲ့ နိဗ္ဗာန် ရကြောင်းအကျင့်က တစ်ခြားစီပါ။ ထောပတ်အိုးထဲကို လက်ချောင်းကို အဖြောင့်နှိုက်ရင် ထောပတ်ကို မရနိုင်ဘူး။ လက်ချောင်းကို ကွေးပြီးနှိုက်မှ ထောပတ်ကို ရနိုင်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီး လာဘ်ရွှင်လိုစိတ် အလွန် ပြင်းပြသူတွေဟာ ဒီနည်းကို အသုံးပြုလေ့ ရှိပါတယ်။

သီဟိုဠ် ဖြစ်ရပ်နှစ်ခု ရှိပါတယ်။ မဟာကုမာရ မထေရ်ဟာ အနစ် ၆၀ ပတ်လုံး သုသာန်မှာ ခုတင် ဆောက်တည်ခဲ့ပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြဖူးဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ စေတီယတောင်မှာ ညီအစ်ကို ရဟန်းနှစ်ပါး အတူ သီတင်းသုံးကြသတဲ့။ တစ်နေ့ ညီငယ်ဖြစ်သူက ဒါယကာ တစ်ယောက် လာလ-တဲ့ ကြံပိုင်းလေးကို ယူ လာရင်း နောင်တော်မထေရ်ကို သုံးဆောင်ပါအုံးဘုရား လို့ လျှောက်တယ်။ 'နေပါစေတော့' ဆိုပြီး နောင် တော်က ပြင်းတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နောင်တော် မထေရ် ဟာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးလို့ ခံတွင်းကို သုတ်သင်နေတဲ့ အချိန်။ ဒီတော့ ညီတော်က 'နောင်တော် ဧကာ သနိကံ (တစ်ထိုင်တည်းနှင့် အပြီးစားတဲ့) ခုတင်ကို ဆောက်တည်နေပါသလားလို့ မေးတယ်။ နောင်တော် က ခဏစဉ်းစားရင်း 'အင်း ကြံပိုင်းကို

စားကြည့်သေး တာပေါ့၊ ယုခဲလေ'လို့ ညီတော်ပြောတဲ့ ဓုတင်ကို မိမိ ဆောက်တည်နေကြောင်း ညီတော်ကို မသိစေချင်တာနဲ့ အနှစ် ၅၀ ဆောက်တည်ထားတဲ့ ဓုတင်အကျင့်ကို ဖျက်ပြီး စကားလွှဲပြီးပြော လိုက်တယ် (အံ-ဋ္ဌ ၁၊ ၅၉)။ အဲဒီလို မိမိအကျင့်ကို ထုတ်ဖော်မပြတာကို ကျမ်း ဝန်မှာ ဓုတင်အပို့ရွာ (အကျင့်မြတ်ကို မကြွားဝါခြင်း) လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အကျင့်မြတ်ကို ကြွားဝါလို့ရတဲ့ ပစ္စည်း ကို ရဟန်းတို့ မသုံးဆောင်ကောင်းဘူး။

ခက်ပေသားပဲ

အင်း၊ လူအိမ်မှာ ကျိန်းပြီး ဓုတင်ကျင့်တယ်ဆိုရင်တော့ ဓုတင်အပို့ရွာ ဂုဏ်မြောက်ဖို့ ခက်မယ်ထင်ပါရဲ့။ နည်း နည်း ဆက်ပြောရရင် 'လူတွေနဲ့ တစ်မိုးတစ်ရံတည်း မှာ မအိပ်ရ' ဆိုတဲ့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ရှိလို့ တကယ့် ဝိပဿနာဓုရ (တရား အားထုတ်နေတဲ့) ပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ လူအိမ်မှာ ကျိန်း ဖို့ဆိုတာလဲ ခက်ပေသားပဲ။ လူနေ အိမ်မှာ ကျိန်းရပြီဆိုမှဖြင့် အိမ်ရှင်တွေကို ဒုက္ခမပေးတဲ့ သင့်မြတ်လျော်ကန်တဲ့ အခြေအနေကောင်းတွေ လိုပေ လိမ့်မယ်။ ရဟန်းရဲ့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ် ကြောင့် လူတွေ ကားထဲမှာ ဝိုဒေါင်ထဲမှာ သူများအိမ်မှာ သွားအိပ်ရ တယ်ဆိုရင် လိုလိုလားလားနဲ့ လုပ်ပေးတယ်ဆိုရင် တောင် အားနာစရာကြီးပါ။

ဒါကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအမြင်အရ အလယ်အလတ် သဘောထား နဲ့ပြောရရင် 'မလျှော့မတင်း စောင်းကြိုး ညှင်း'ရင် ပိုသင့်မယ်လို့ ထင်မြင်ကြောင်းပါ။ ထင်ရှား ကျော်ကြားတဲ့ ဝိပဿနာဓုရ ဆရာတော်ကြီးတွေကို လူတွေက ကြည်ညိုလွန်းလို့ ပင့်တဲ့အခါ အခြေအနေ ကောင်းတွေ ဖန်တီးပေးကြ တာမျိုးကျတော့ မြင်းချက် ပေါ့။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ငါက ဒါမျိုးလုပ်တယ်လို့ လူတွေ အထင်ကြီးအောင် ပြရုံဆိုရင် အကျိုးမရှိပါဘူး။ □

